

Olga van der Meer

Rondom Amber

ROMAN

De relatie van Ymke en Marvin
vertoont de nodige mankementen. Dan blijkt
dat Ymke zwanger is. Wat nu?

RONDON AMBER

Van deze auteur verschenen eerder bij
Uitgeverij Zomer & Keuning o.a.

Een jaar na Milo

Eindpunt

Broos geluk

Zussen

Stroomversnelling

Olga van der Meer

Rondom Amber

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401913850
ISBN e-book 9789401913867
NUR 344

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design
Opmaak binnenwerk Nyvonco

www.zomerenkeuning.nl
olgavandermeer.jouwweb.nl

Alle rechten voorbehouden

1

‘Ik ben vandaag wat later thuis. Er is een nieuwe bewoner die nogal wat aandacht vraagt. Ik blijf hier tot ze iets rustiger is.’ Ymke van Meerswijk tikte met de vingers van haar linkerhand op het tafelblad terwijl ze met haar rechterhand haar mobiel tegen haar oor hield. Haar stem klonk enigszins gespannen en tegelijkertijd op voorhand al verdedigend. Ze kon wel raden hoe Marvin zou reageren.

‘Natuurlijk,’ klonk zijn stem sarcastisch in haar oor.

‘Het is echt nodig, Marvin,’ zei ze nadrukkelijk. ‘Die vrouw was heel erg in paniek en heeft zich, om wat voor reden dan ook, aan mij vastgeklampt. Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om nu weg te gaan, nu ze nog zo bang is.’

‘Je hebt er anders nooit moeite mee om mij aan mijn lot over te laten.’

Ymke haalde diep adem. Dat Marvin niet blij was met dit late telefoontje, terwijl hij hun avondeten waarschijnlijk al bijna klaar had staan, kon ze begrijpen, maar deze reactie vond ze zwaar overdreven.

‘Je stelt je aan,’ zei ze dan ook kortaf. ‘Probeer je eens te verplaatsen in de gemoedstoestand van demente mensen, die niemand meer herkennen en volledig de weg kwijt zijn. Daarmee vergeleken heb jij heel weinig te klagen. Ik ga nu naar haar toe, ik weet niet hoe laat het wordt vanavond. Eet maar vast zonder mij.’ Zonder op een weerwoord te wachten verbrak ze de verbinding, al hoorde ze hem nog iets zeggen wat klonk als ‘zoals gewoonlijk’. Dat zou vanavond wel weer uitdraaien op ruzie, dacht ze moedeloos bij zichzelf. Zoals zo vaak de laatste tijd. Enfin, er waren belangrijker zaken op de wereld dan een verongelijkte man.

Resoluut bande ze alle gedachten aan haar vriend uit haar hoofd, zodat ze zich weer volledig kon richten op de nieuwe

bewoonster van de gesloten afdeling voor demente bejaarden, waar ze sinds een halfjaar werkte. Een zware, complexe baan, waar ze zich meer dan honderd procent voor inzette en die haar uitermate goed beviel, ondanks de vaak moeilijke omstandigheden waarin ze haar werk moest doen. Het was veel intensiever dan haar eerdere baan in ditzelfde zorgcomplex op een andere afdeling. Daar had ze voornamelijk te maken gehad met patiënten die lichamelijke verzorging nodig hadden, maar die geestelijk nog goed bij de pinken waren. Het bood echter ook veel meer bevrediging. De bewoners van deze afdeling waren puur en echt, zonder masker en vaak ook zonder enige gêne, wat haar werk afwisselend, verdrietig, maar ook vrolijk maakte. Geen dag, zelfs geen uur, was hetzelfde.

Ymke bekommerde zich om ‘haar’ bewoners alsof het haar eigen kinderen waren. Geen moeite was haar te veel, geen taak te zwaar en geen verzoek te lastig. Nog niet eerder had ze zoveel voldoening gehad van haar dagelijkse werkzaamheden, maar ze had nooit eerder zoveel uren gewerkt als het laatste halfjaar het geval was geweest. Verzoeken om overwerk waren bij haar nooit aan dovemansoren gericht, en vaak, zoals nu, bleef ze vrijwillig langer als dat nodig was. Dat leidde overigens wel meer en meer tot problemen met haar vriend Marvin, met wie ze sinds twee jaar samenwoonde.

Onwillekeurig gleden haar gedachten toch zijn kant weer op. Ze dwong zichzelf haar aandacht bij mevrouw Van Dam, de nieuwe bewoonster, te houden. Terwijl ze met zachte stem tegen haar praatte, keek de vrouw haar angstig en schuw aan, tot er plotseling een warme glimlach op haar gezicht verscheen.

‘Jij bent lief,’ zei ze onverwachts.

Vanaf dat moment werd ze rustiger en liet ze zich gewillig helpen met het avondeten. Ze leek zich ineens verzoend te hebben met haar nieuwe plekje. Misschien wist ze al niet eens

meer dat dit onbekend terrein voor haar was, dacht Ymke. Wie kon bevatten wat er in de hoofden van haar bewoners omging? De reacties waren meestal onvoorspelbaar.

Ze trok zich terug in een hoekje van de grote huiskamer van de afdeling, om te zien hoe mevrouw Van Dam zich gedroeg als zij niet meer in haar directe nabijheid was. Vanaf het moment waarop ze was binnengebracht, had ze zich aan Ymke vastgeklampt, en zodra die even aan haar oog was onttrokken, was ze gaan schreeuwen. Nu leek het goed te gaan. Ze oogde kalm, at zonder protest de haar aangeboden maaltijd op en liep daarna probleemloos met de verpleegkundige van de avonddienst mee naar haar nieuwe slaapkamer. Met een brok in haar keel zag Ymke de oude, kleine, gebogen vrouw aan de arm van haar collega Thecla de kamer uit lopen, alsof ze hier al jaren woonde en dit de normale gang van zaken voor haar was. Het was een schril contrast met de vrouw die urenlang had gehuild, geschreeuwd en zich uit alle macht had verzet. Voor dit resultaat gaf Ymke met liefde wat van haar vrije tijd op. Hier deed ze het voor. Waarom begreep Marvin dat nou niet? Sinds ze hier werkte, had ze meer verwijten van hem gekregen dan in de totale vier jaar van hun relatie. Hij zou juist blij moeten zijn dat ze werk had gevonden waar ze zo goed op haar plaats was, en hij zou trots op haar moeten zijn omdat ze niet te beroerd was om haar handen wat extra uit de mouwen te steken ten behoeve van mensen die afhankelijk waren van haar zorg, in plaats van te mopperen dat hij aandacht tekortkwam.

In de daarvoor bestemde ruimte kleepte Ymke zich om in haar spijkerbroek en behaaglijk warme trui. Het was niet zo laat geworden als ze eigenlijk verwacht had, constateerde ze met een blik op haar horloge. Haar telefoontje naar Marvin was maar amper een uur geleden. Ze konden de hele avond nog met elkaar doorbrengen. Zonder het te willen, be kroop haar echter een licht gevoel van weerzin bij die gedachte. Gezien Marvins reactie op haar mededeling dat ze later thuis

zou zijn, hoefde ze geen gezellige avond te verwachten. Veel waarschijnlijker was dat hij haar weer zou overladen met verwijten, waarop zij, voor de zoveelste keer, zou uitleggen wat haar drijfveren waren. Uit ervaring wist ze dat Marvin daarop beledigd zou zwijgen en ze de rest van de avond óf stommetje zouden spelen óf ruzie zouden maken.

Ze zuchtte terwijl ze haar fiets van het slot haalde en langzaam het terrein van het zorgcomplex af reed, zo het moment van thuiskomen zo lang mogelijk uitstellend. Het was geen aantrekkelijk vooruitzicht dat ze zichzelf schetste.

Ze deed het niet ook, besloot ze ineens ferm. Ze had geen zin om zichzelf weer te moeten verdedigen, om weer de zwartepiet toegespeeld te krijgen en om weer in een oeverloze en tevens nutteloze discussie te verzanden met Marvin. Na een dag hard werken had ze recht op rust en gezelligheid, om zo haar batterij weer op te laden voor de volgende werkdag. Die eeuwige ruzies van de laatste tijd putten haar uit. Met een beetje geluk was haar vriendin Marijke thuis, die woonde hier vlakbij. Een avond met haar was ongetwijfeld een stuk gezelliger dan een avond met een bokkige Marvin.

Ze remde af, pakte haar mobiel uit haar tas en zocht het nummer van Marijke op.

‘Hoi, met mij. Ben jij vanavond thuis?’ viel ze met de deur in huis zodra Marijke zich meldde.

‘Ja, toevallig wel. Ik had een afspraak, maar die heeft net afgezegd,’ antwoordde Marijke.

‘Mooi.’ Ymke grijnsde tevreden. ‘Dat moest dan vast zo zijn. Ik bevind me vijf minuten van jouw huis vandaan.’

‘Kom maar snel, ik maak vast koffie,’ reageerde Marijke spontaan.

Ymke stuurde Marvin een berichtje om hem te laten weten dat ze de hele avond niet thuis zou komen omdat ze naar Marijke ging, en schakelde daarna haar mobiel uit. Zo werd ze tenminste niet geconfronteerd met zijn ongetwijfeld boze reactie. Daar had ze even schoon genoeg van.

Bij Marijke wachtte haar een warm onthaal. De twee vriendinnen zagen elkaar veel te weinig naar hun zin, hun contact verliep over het algemeen door middel van korte berichtjes op hun telefoons.

‘Fijn je weer eens te zien,’ zei Marijke dan ook. ‘Ben ik even blij dat mijn afspraak voor vanavond afbelde. Het wordt hoog tijd dat wij weer eens lekker bijkletsen.’

‘Wat was je van plan te gaan doen?’ informeerde Ymke. Ze vouwde haar benen onder zich op de bank en pakte haar koffiebeker met beide handen vast, zodat haar koud geworden handen verwarmd werden.

‘Tennissen,’ antwoordde Marijke. ‘Met Boaz, mijn oude buurjongen. We houden wel vaker een sportief avondje samen. Maar hij is ziek, geveld door de griep.’

‘Zoals veel mensen momenteel. Op het werk hebben we er ook last van, er is een aantal collega’s uitgevallen. Dat hoort bij deze tijd van het jaar.’

‘De donkere, koude dagen voor kerst. Dus jij hebt het extra druk nu, in het zorgcomplex?’ begreep Marijke.

Ymke knikte.

‘Ja. Kantoorwerk kun je nog eens laten liggen tot de patiënt weer beter is, bij ons kan dat nu eenmaal niet. Ik kan mijn bewoners niet de hele dag in bed laten liggen of ze hun medicijnen niet geven omdat er een paar verpleegkundigen ziek zijn.’

‘Was je dan niet liever naar huis gegaan om lekker een avondje op de bank te hangen?’ vroeg Marijke zich hardop af.

Ymke trok een grimas.

‘Nou, nee.’

‘Problemen met Marvin?’

‘Het loopt even niet zo lekker tussen ons,’ gaf Ymke toe. ‘Soms heb je van die periodes. Dat hoort er nu eenmaal ook bij,’ eindigde ze luchtig.

‘Wat een van de redenen is waarom ik geen vaste relatie

wil,' haakte Marijke daarop in. 'Al dat gedoe. Het is toch te gek voor woorden dat jij nu je eigen huis ontvlucht omdat je thuis op je tenen moet lopen?'

'Dat is ook weer overdreven.' Ymke grinnikte. Ze was maar al te goed bekend met de aversie die Marijke voelde tegen vaste verbintenissen op liefdesgebied. Samenwonen of trouwen vond ze achterhaald en niet meer van deze tijd, beweerde ze steevast. Ymke vroeg zich af of haar vriendin daar nog zo over zou denken als ze daadwerkelijk verliefd zou worden, iets wat bij haar weten nog nooit was voorgekomen.

'Voorlopig zit je hier en niet thuis, wat niet zo zou zijn als jij en Marvin geen ruzie hadden,' merkte Marijke spits op. 'Wat is er precies aan de hand?'

'Ik besteed te veel tijd aan mijn werk en te weinig aan hem,' vatte Ymke kort samen.

Marijke snoof.

'Kleuter.'

'Dat roep ik ook weleens tegen hem, wat me overigens niet in dank afgenomen wordt. Het lijkt wel of we de laatste tijd niets anders doen dan discussiëren en ruziemaken. Ik had er even genoeg van, daarom besloot ik net na mijn werk deze kant op te komen in plaats van naar huis te gaan.'

'Je komt rechtstreeks van je werk? Dan heb je dus nog niet gegeten?' begreep Marijke. 'Daar ga ik dan eerst iets aan doen. Ik heb nog wat pastasalade over en stokbrood.' Ze sprong overeind en liep naar de keuken, om even later terug te komen met een dienblad met daarop een schaalje salade, een bordje met in stukken gesneden stokbrood, een kuipje kruidenboter en een schaalje yoghurt met stukjes fruit.

'O, heerlijk,' genoot Ymke, die haar maag intussen wel voelde rammelen. 'Wat ben je toch een schat.'

'Je staat altijd klaar voor je demente bewoners, er mag ook weleens voor jou gezorgd worden,' zei Marijke lief.

Heel even voelde Ymke haar ogen prikken. Waarom reageerde Marvin nou nooit zo? Ze weigerde daar echter verder

over na te denken op dat moment. Het was veel te gezellig om weer eens een avond met Marijke door te brengen, dat wilde ze niet bederven door constant over haar sores te praten. Ze veranderde dan ook snel van onderwerp en vertelde wat anekdotes over haar werk. Er gebeurde iedere dag zoveel op haar afdeling, daar kon ze uren over praten en Marijke bood altijd een gewillig oor.

Het werd een gezellige avond voor de twee vriendinnen, waarop ouderwets gekletst en gelachen werd. Ymke vergat voor een paar uur haar problemen. Ze voelde zich licht, vrolijk en zorgeloos, tot aan het moment waarop ze Marijkes huis verliet en ze, voor ze op haar fiets stapte, haar mobiel aanzette. Er waren diverse gemiste oproepen en een berichtje van Marvin, zag ze. Hij was duidelijk niet blij met haar spontane bezoeken aan Marijke.

Voor haar heb je dus wel tijd. Bedankt, nu weet ik tenminste op welke plaats ik kom bij jou, las ze.

Met een zwaar hart fietste ze naar haar eigen huis, hopen dat Marvin al zou slapen. Het was inmiddels over twaalfen, dus die kans was aanwezig. Er brandde echter nog licht achter de ramen van hun huiskamer, zag Ymke zodra ze hun straat in reed. Ze vond Marvin achter zijn computer, verdiept in een spelletje.

‘Hoi,’ begroette ze hem zo gewoon mogelijk. ‘Nog aan het spelen?’

Hij gromde slechts iets ten antwoord en hield zijn ogen strak op het scherm gericht. Ymke haalde haar schouders op en liep in de richting van hun slaapkamer.

‘Ik ga naar bed. Welterusten,’ riep ze over haar schouder.

‘Lekker gezellig.’ Marvin liet zijn spel voor wat het was en schoof met een ruk zijn stoel naar achteren. ‘Ben je eindelijk thuis, ga je direct slapen.’

‘Jij zit te spelen,’ verdedigde Ymke zichzelf.

‘Ik moet iets doen om mezelf bezig te houden als jij er niet bent.’

‘Ach, doe toch normaal,’ reageerde ze korzelig. ‘Als je iemand zoekt om je voortdurend bezig te houden, heb je geen partner nodig, maar een oppas. Dat wij samenwonen wil niet zeggen dat ik nooit iets voor mezelf kan doen.’

‘Nee, dat blijkt,’ zei Marvin op bittere toon. ‘Er is echter een verschil tussen iets voor jezelf doen en geen rekening houden met je vriend. Met je wisseldiensten en al dat overwerk de laatste tijd ben je al zo weinig thuis, en als je tijdens je dagdiensten op de avonden dat ik thuis ben ook al op stap gaat, blijft er helemaal niets meer over.’

‘Dit is nu precies de reden waarom ik besloot naar Marijke te gaan in plaats van naar huis, dat eeuwige gezeur en die onredelijke verwijten van jou,’ gooide Ymke hem vinnig voor de voeten.

‘Vind je het onredelijk dat ik je graag bij me thuis heb?’ vroeg Marvin met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Dat niet, de manier waarop je meent dat te moeten uiten wel.’ Ymke liep terug de huiskamer in en ging op de bank zitten. Van slapen zou voorlopig toch niets komen, vreesde ze. Wellicht was het beter om alle irritaties nu eens uit te praten, ondanks het late tijdstip. Op deze manier konden ze toch ook niet verder blijven gaan.

‘Ik voel me zo beknot door dit soort opmerkingen. Het komt op mij over alsof ik me helemaal naar jou moet voegen en ik geen eigen leven meer mag en kan leiden,’ legde ze uit.

‘Dat is niet mijn bedoeling. Ik baalde er gewoon van dat je op het laatste moment belde dat je later thuiskwam, terwijl ik al aan het koken was. Vervolgens krijg ik dan ook nog een onpersoonlijk berichtje met de mededeling dat je helemaal niet komt. Op zo’n moment vraag ik me af of ik er nog wel echt toe doe voor jou. Je relatie zou het belangrijkste moeten zijn en op de eerste plaats moeten komen,’ zei Marvin.

‘Dat bedoel ik nou, zulk soort uitspraken. Die benauwen me. Jij bent inderdaad het belangrijkste voor me, maar dat

hoef ik toch niet iedere dag te bewijzen door constant je hand vast te houden?’

‘Een kort berichtje via de app is het andere uiterste. Je had op z’n minst even kunnen bellen.’

‘Dan had je me weer de nodige verwijten gemaakt.’

‘Niet dat je je daar iets van aantrekt,’ merkte Marvin ironisch op.

Ymke zuchtte diep. Hoewel het er heel even op geleken had dat ze een eerlijk, open gesprek konden voeren, dreigde het nu weer de verkeerde kant op te gaan. Als ze dit niet afkapte, zouden ze vannacht om drie uur waarschijnlijk nog bezig zijn met dit welles-nietesspelletje.

‘Laten we erover ophouden en gaan slapen,’ stelde ze dan ook voor. ‘Dit leidt nergens toe, weten we inmiddels helaas uit ervaring.’

‘Ik krijg zo langzamerhand het gevoel dat onze hele relatie nergens meer toe leidt,’ ging Marvin daarop in.

‘Wat bedoel je?’ Gealarmeerd keek Ymke hem aan.

‘Precies wat ik zeg. We zitten in een impasse, we stagneren. Nog niet zo lang geleden stonden we allebei te springen om na ons werk naar huis te gaan, naar elkaar. Wanneer is dat veranderd?’ vroeg hij zich hardop af.

‘Dat is een normale gang van zaken als je een tijd samen bent. In het begin is alles nieuw en spannend, maar behalve partners zijn we ook individuele personen met een eigen leven, eigen werk en eigen bezigheden,’ zei Ymke bedachtzaam.

‘Dat is geen ontwikkeling waar ik blij van word. Het voelt alsof we van elkaar af drijven. Jij gaat helemaal op in je werk, waardoor er steeds minder ruimte voor mij over is.’

‘Krijgen we dat weer.’ Ymke schopte geïrriteerd tegen de tafel. ‘Ieder probleem dat wij tegenwoordig hebben, schuif je op mijn werk.’

‘Misschien omdat dat de oorzaak is,’ gaf Marvin spits terug. ‘Het is fijn dat je zo betrokken bent en het naar je zin

hebt, maar je laat je privéleven ondersneuwen door je baan. Vorige week zondag was je de hele middag bezig met het zoeken naar projecten die de hersens stimuleren.'

'Ik denk dat mijn bewoners daar veel aan zullen hebben.'

'Vast wel, maar dat soort dingen hoor je op je werk te doen.'

'Daar heb ik er geen tijd voor. Je weet hoe druk het op de afdeling is.'

'Des te meer redenen om thuis te ontspannen. We hadden ook iets leuks kunnen gaan doen samen.'

'Die mensen liggen me nu eenmaal na aan het hart. Maar een beetje gelijk heb je wel,' gaf Ymke onwillig toe. 'Al blijf ik erbij dat je overdrijft. Het is ook niet zo dat ik ieder vrij uur bezig ben met projecten voor mijn werk.'

'Je bent ermee bezig, je praat erover of je denkt erover na,' weerlegde Marvin die woorden. 'Ik heb weleens het gevoel dat je prima zonder mij zou kunnen leven, maar niet zonder je baan.'

Ymke zoog haar onderlip naar binnen en staarde over Marvin heen naar de muur achter hem. Het duurde even voor ze reageerde.

'Het is niet meer zo leuk tussen ons als pakweg een jaar geleden,' zei ze toen, zonder een rechtstreeks antwoord te geven.

'Omdat jij meer met andere zaken bezig bent dan met ons.'

'Of ik ben meer met andere zaken bezig omdat het niet meer zo goed gaat met ons.'

'Het beroemde kip-of-eivraagstuk,' zei Marvin. Hij wreef met een vermoeid gebaar over zijn voorhoofd heen. 'Het kan me eigenlijk niet eens zoveel schelen wat de oorzaak is. Wat ik me afvraag, is of we het weer leuk kunnen maken. We waren zo gelukkig samen, zo blij met elkaar. Dat kan toch niet zomaar over zijn? Als jij nu wat minder werkt en ik wat minder zeur, zoals jij dat noemt?'

'Minder werken is op dit moment geen optie,' zei Ymke

meteen. ‘Er heerst een griepgolf, we zijn onderbezet. Ik kan de patiënten niet aan hun lot overlaten omdat jij meer tijd met me door wilt brengen, zo werkt dat nu eenmaal niet.’

‘Dit klinkt niet alsof jij bereid bent ook wat moeite te doen voor onze relatie,’ zei Marvin ongeduldig.

‘Je belooft me net dat je minder zult zeuren,’ reageerde Ymke vinnig.

Marvin leunde moedeloos achterover.

‘Zo komen we er nooit. We moeten allebei wat water bij de wijn doen, Ymke. Tenzij je niet meer wilt, natuurlijk.’

‘Dat heb ik niet gezegd,’ krabbelde Ymke geschrokken terug. ‘Maar het is in mijn werk nu eenmaal niet zo dat je dingen kunt laten liggen tot er meer tijd voor is. Ik werk met mensen, hulpbehoevende mensen zelfs. Jij als eigen baas moet trouwens kunnen begrijpen dat werk niet altijd te plannen is binnen vastgestelde uren. Jij werkt ook vaak over als een klus op tijd af moet.’

‘Als aannemer kan ik dat wel wat makkelijker plannen dan jij, bovendien heb ik personeel aan wie ik wat uit kan besteden. Natuurlijk begrijp ik dat dit met jouw werk niet kan, het gaat erom dat je me het gevoel geeft dat je werk vóór mij komt, dat ik niet meetel. Dat mag je overdreven of kinderachtig vinden, maar zo gedraag je je vaak. Al zou je maar laten merken dat je het jammer vindt als je langer moet blijven, omdat je liever bij mij zou zijn. Het komt echter juist vaak over alsof je blij bent dat ze je nodig hebben, zodat je niet naar huis hoeft te komen.’

‘Zo zit het zeker niet, en ik wist niet dat dit zo zwaar voor je weegt, dat je het zo voelt.’

‘Dat heb ik anders vaak genoeg gezegd.’

‘Niet op deze manier. Ik zal er voortaan op letten,’ beloofde Ymke.

Helemaal oprecht was ze niet, dat besefte ze zelf. Diep in haar hart vond ze nog steeds dat Marvin overdreef, en het gaf haar een benauwd gevoel dat hij zich zo afhankelijk op-

stelde van haar. Hij maakte haar op deze manier verantwoordelijk voor zijn geluksgevoel. Ze wilde niet bij alles wat ze deed of juist niet deed zich af moeten vragen wat Marvin daarvan zou vinden. Ze was nu echter te moe om dat gesprek te voeren. Het was inmiddels al halftwee geweest, over een paar uur liep hun wekker alweer af.

Ondanks die moeheid kon ze later in bed de slaap niet vatten. In het donker kon ze de contouren van Marvin naast haar onderscheiden. Hoewel hij diep en regelmatig ademde, betwijfelde ze of hij wel sliep. Ze kreeg eerder het idee dat hij deed alsof. Ze lagen vlak naast elkaar, met slechts een paar centimeter tussenruimte, toch voelde het alsof ze mijlenver van elkaar verwijderd waren. Ze waren inderdaad uit elkaar gegroeid, zoals Marvin eerder die avond had gezegd. Hoelang was het niet geleden sinds ze intiem waren geweest? Ymke kon het zich niet eens precies herinneren. Minstens een maand. Een heel veeg teken, wist ze. Als ze hun relatie in stand wilden houden, moesten ze er inderdaad iets aan doen. Op deze manier denderden ze met een sneltreinvaart richting afgrond.

2

De dagen erna deden ze allebei hun best om rekening met elkaar te houden en geen ruzie te maken, toch voelde het niet goed. Binnen een relatie zou het niet nodig moeten zijn om je best te doen, peinsde Ymke terwijl ze na een ontbijt waarbij ze enkele beleefdheden hadden uitgewisseld naar haar werk fietste. Dat het niet vanzelf goed ging en je in elkaar moest investeren, was logisch, maar als je op je tenen moest lopen, zat er iets niet goed. Ze kon niet goed aangeven wanneer dat omslagpunt precies had plaatsgevonden. Het leek wel of ze niet meer op dezelfde golflengte zaten. Ergens waren ze allebei een andere kant op gegaan, zonder dat in de gaten te hebben. Haar hart sprong allang niet meer blij over als ze Marvin thuis hoorde komen. Dat er iets moest veranderen, was duidelijk. Maar wat? Daar moesten ze straks, in het nieuwe jaar, eens goed over praten. Deze laatste week van het jaar was daar veel te druk en te chaotisch voor.

Zij moest allebei de kerstdagen werken. Normaal gesproken draaiden ze tijdens de feestdagen één dienst, maar omdat ze vorig jaar in deze periode twee weken op vakantie was geweest en een ander haar dienst had overgenomen, was ze nu beide dagen ingeroosterd. Oudejaarsavond was ze wel vrij, maar ze hadden nog geen plannen voor die avond. Stiekem was ze blij dat ze de feestdagen niet thuis zou zijn. Marvin en zij hadden allebei geen broers of zussen, hij had slechts summier contact met zijn ouders, en haar ouders, die al wat ouder waren, brachten de winters steevast door in Spanje. De paar keren die Marvin en zij kerst hadden gevierd sinds ze bij elkaar waren, hadden ze de dag waarop ze niet hoefde te werken altijd met z'n tweeën doorgebracht. Dat waren gezellige, romantische dagen geweest, waarop ze veel gelachen, gepraat en gevreeën hadden. Iets wat ze dit jaar niet zag gebeuren. Ze kon inderdaad beter werken dan thuis ruzie te maken.

Vandaag had ze dienst tot vier uur, daarna moest ze naar een restaurant in de binnenstad, waar Marvin een kerstborrel gaf voor zijn personeelsleden met partners, freelancers die hij regelmatig inhuurde, klanten en potentiële klanten die hij graag binnen wilde slepen.

‘Het is erg belangrijk dat jij erbij bent, dus kom alsjeblieft op tijd,’ had hij al een paar keer gezegd.

Als ze ergens geen zin in had, was het wel een kerstborrel ten behoeve van Marvins aannemersbedrijf, dacht Ymke somber bij zichzelf terwijl ze het zorgcomplex binnenliep. Mooi weer spelen tegenover een stel vreemde mensen, bah. Enfin, dat was van later zorg. De komende uren hoefde ze zich daar nog niet mee bezig te houden.

Op de afdeling was het, ondanks het nog vroege uur, een drukte van belang. Een aantal bewoners was die nacht flink ziek geworden.

‘Waarschijnlijk het norovirus,’ vertelde de verpleger van de nachtdienst, Dion. ‘We moeten nog op de officiële uitslag van de kweken wachten, maar het protocol voor noro is meteen in werking gesteld. Er zijn momenteel vijf ernstig zieke patiënten en een aantal dat al symptomen heeft maar nog niet echt ziek is. Ze worden apart gehouden van de bewoners die nog geen klachten vertonen.’

‘Dat wordt dus weggooischorten gebruiken, handschoenen en mondkapjes dragen en vaak desinfecteren,’ begreep Ymke.

‘Klopt, je weet hoe het werkt. Jij, Thecla en Regina verzorgen vandaag de zieken, dus blijf weg uit de gemeenschappelijke ruimtes,’ waarschuwde Dion haar. ‘Je weet hoe besmettelijk het is, we willen de uitbraak zo klein mogelijk houden.’

‘Ik doe mijn best,’ beloofde Ymke. ‘Wie zijn er ziek?’

Dion overhandigde haar een lijst van bewoners met klachten zoals diarree en braken. Mevrouw Van Dam, hun nieuwste bewoonster, stond er ook op, zag Ymke. Het zat die arme vrouw niet mee. Net verhuisd en dan zoiets oplopen. Ze was

zelf ook al eens besmet geraakt, dus ze wist hoe pijnlijk het was en hoe ziek je ervan kon zijn. En dan was zij nog jong en gezond, voor oudere mensen met een verminderde afweer was het nog vele malen erger. Gevaarlijk zelfs. De kans op uitdroging was zeker niet denkbeeldig, dus ze moest ervoor zorgen dat de patiënten veel dronken, wat heel lastig was bij mensen die dement waren en niet begrepen wat er aan de hand was.

Het werd dan ook een zware dag. In de loop van de ochtend kwamen er nog enkele patiënten bij, en de verpleging moest alle zeilen bijzetten om iedereen zo goed mogelijk te verzorgen en verdere besmetting proberen te voorkomen. Tijd voor een pauze was er vrijwel niet. Even snel een paar slokken koffie drinken of een boterham tussendoor eten, wat ze normaal op drukke dagen weleens deed, kon nu niet. Voor ze eten of drinken aan kon raken, moest ze eerst haar schort, handschoenen en mondkapje weggooien en haar handen goed desinfecteren. Om drie uur die middag rammelde ze van de honger en lag haar tong als een stuk schuurpapier in haar mond. Het goede nieuws was dat er de laatste twee uur geen nieuwe patiënten bij waren gekomen. Met de juiste voorzorgsmaatregelen konden ze het wellicht beperken tot deze groep. Het slechte nieuws was dat ze nog steeds onderbezet waren vanwege de griepgolf en dat er onder deze omstandigheden eigenlijk te weinig medewerkers waren voor de avond- en nachtdienst. Bovendien lag een van hun oudere bewoners, die al acht jaar in het zorgcomplex verbleef, op sterven. De man was bijna honderd jaar en hoewel hij niet getroffen was door het virus, was zijn lichaam simpelweg op. Opname in het ziekenhuis had dan ook geen nut meer, want hij was niet ziek, dus was er ook niets te behandelen. Het was nog slechts een kwestie van tijd voor zijn hart definitief ophield met kloppen. De dienstdoende arts verwachtte dat de man de avond niet meer zou halen.

‘Ach, die arme meneer Bruinsma,’ zei Thecla medelijdend.

‘Het zit er al een paar weken aan te komen, maar een slechter moment had hij niet uit kunnen kiezen nu iedereen druk bezig is vanwege het norovirus. Familie heeft hij ook al niet meer. Ik hoop dat de avonddienst tijd heeft om af en toe even bij hem te zitten, maar ik ben bang van niet. Wat erg om zo eenzaam heen te moeten gaan, al heeft hij het zelf gelukkig niet eens door.’

‘Ik blijf wel bij hem,’ zei Ymke impulsief. ‘Mijn dienst zit er toch bijna op.’

‘Weet je dat zeker?’ vroeg Thecla.

‘Niemand verdient het om zo eenzaam te sterven,’ zei Ymke eenvoudig.

Aan de kerstborrel van Marvin dacht ze niet, ze had niet eens meer echt besef van de tijd na de rare, drukke dienst die ze achter de rug had. Zo hectisch als vandaag had ze het nog niet eerder meegemaakt. Na een laatste ronde langs de patiënten desinfecteerde ze zichzelf en ging ze met een kop koffie naast het bed van meneer Bruinsma zitten. De oude man was in een diepe slaap verzonken, zijn ademhaling was onregelmatig en oppervlakkig. Ymke had genoeg ervaring om te weten dat het geen uren meer zou duren voor hij zijn laatste adem uitblies. Stil zat ze naast hem, de oude, gerimpelde hand vasthoudend. Ze had geen idee of meneer Bruinsma merkte dat er iemand bij hem was of niet, toch kon ze het niet over haar hart verkrijgen om weg te gaan en hem alleen te laten.

Wat een triest afscheid van het leven, mijmerde ze. Ze wist dat meneer Bruinsma getrouwd was geweest en een zoon had gehad. Die zoon was twintig jaar geleden op zijn vijfenvijftigste overleden na een ongeluk, drie maanden na zijn moeder, die bezweken was aan hartfalen. De enige zus van meneer Bruinsma, tevens het enige bezoek dat hij in zijn jaren in dit zorgcomplex had gekregen, was vorig jaar gestorven, ook op zeer hoge leeftijd. Meneer Bruinsma was zich daar niet meer van bewust geweest, want zijn hersens verwerkten dergelijke informatie niet meer. Wel vroeg hij regelmatig naar

zijn zus, maar als de verpleging dan antwoordde dat ze snel langs zou komen, was hij daar tevreden mee. Ymkes hart ging naar de man op het bed uit. Ondanks zijn dementie was hij altijd heel rustig en aardig, de minst lastige bewoner van het tehuis.

Een zacht klopje op de deur deed haar opschrikken. Een verpleger van de avonddienst stak zijn hoofd naar binnen.

‘Je vriend is aan de telefoon,’ berichtte hij. ‘Hij vraagt waar je blijft.’

De kerstborrel, herinnerde Ymke zich. Ze mompelde een verwensing. Door alle hectiek was dat volledig door haar hoofd geschoten. Twijfelend keek ze naar meneer Bruinsma, die precies op dat moment zijn ogen opende en zijn hand naar haar uitstak. ‘Zeg maar dat ik niet weg kan,’ besloot ze terwijl ze de oude hand weer vastpakte.

Dat zou weer op ruzie uitdraaien, wist ze. Toch kon ze niet anders handelen dan ze deed, ondanks die wetenschap. Of meneer Bruinsma het nou merkte of niet, ze kon hem niet in de steek laten. Dit was belangrijker dan een borrel.

Het duurde nog drie kwartier voor meneer Bruinsma zacht en bijna ongemerkt weggleed in de dood. Hij was niet meer bijgekomen, toch was Ymke blij dat ze gebleven was. Ze zou niet van die borrel hebben genoten in de wetenschap dat een van haar geliefde bewoners in eenzaamheid zijn laatste uren door moest brengen. Dat was een keuze waar ze honderd procent achter stond, ongeacht de te verwachten boosheid van Marvin.

Zijn gezicht stond inderdaad op onweer toen hij later, een uur na Ymke, thuiskwam.

‘Je wordt bedankt,’ snauwde hij haar kortaf toe.

‘We hadden een uitbraak van het norovirus en er lag een bewoner op sterven. Een man zonder familie, ik kon hem niet alleen laten,’ legde Ymke uit. ‘Ik begrijp dat het vervelend voor jou is dat ik er niet bij was, maar dit was overmacht, Marvin. Ik kon niet anders.’

Alles draait om Amber

Marvin en Ymke zijn al uit elkaar als Ymke zwanger blijkt te zijn. Ze besluiten samen dat ze het kindje zullen krijgen en opvoeden, ook al hebben ze geen liefdesrelatie meer met elkaar. Het meisje, Amber, wordt de spil in hun beider levens. Dat gaat heel goed, totdat er een nieuwe man in Ymkes leven komt. Die vindt het moeilijk dat Amber en dus in zekere zin ook haar ex Marvin vóór alles gaan.

*Rondom Amber is een moderne familieroman van **Olga van der Meer** waarin duidelijk wordt dat de keuzes die eerst nog zo logisch lijken, later kunnen leiden tot ingewikkelde situaties. Tegelijkertijd overtuigt ze van de kracht van de liefde.*

ISBN 978 94 0191 385 0 NUR 344

9 789401 913850

www.zomerenkeuning.nl

Z&K